

A vendég kopog és *Molnár*, a fünge szobaleány nyit ajtót. *Gyöngyössy Teri* az asztalnál ül, előtte egy csinos, komolyvonású férfiarckép, továbbá a karácsonyfa alól megmaradt vörös krampusz, egy gyűszűnyi tintatartó, a kezében tollszár, apró egérfognyomokkal... Megdöbbenek... A naíva éppen szerelmes levelet ír. Még négy oldal papiros van sűrűn teleróva apró, finom betűkkel, de mondja, el kell hinnie: még csak a kezdetén van. Pedig hat óra este már és az *Aranylakodalmom* megy.

— Művésznő, véleményét kértem és kérem a szegedi színügyi bizottság felől?

A kis primadonna-jövendőjű „esitri” meg sem lepődik. Sőt, folyékonyan, mintha betanult lecke volna, de meleg közvetlenséggel mondja:

— Nekem nics véleményem. Olyan rövid ideje vagyok színésznő, hogy az ilyen nagy és fontos dolgokról még nincs is véleményem. Azt hiszem, hogy szeretem a színügyi bizottságot, egyes tagjait legalább és pedig azokat mind, akiket ismerek, szeretem. Kedves, okos, finom emberek. Lehetetlen, hogy olyan bizottságra, amely ilyen emberekből áll, szükség ne volna. A legjobban a „nagyatát” szeretem (*Taschler Endre dr.-t*), mert rémbajos, édes ember. A Gaál tanácsos urat is nagyon szeretem, mert gratulált nekem a Barlanglakók előadása után és azt mondotta, hogy jól játszottam. Wimmer Fülöpöt, akit oly sokat és biztosan minden ok nélkül bántottak, szintén nagyon kedvelem, mert egy nagyon uri gondolkodású, elegáns és okos ur. Egyebet nem tudok mondani. Ma van a születésnapom, huszonegy éves lettem. Ez a két cserép fehér jácint a *Molnár* ajándéka, reggel hozta be, amikor még az ágyban voltam, a fejem mellé állította egy székre, megcsókolta a kezemet és kiment a konyhába. Nagyon kedves nő ez a *Molnár* és úgy szereti a cukszfűret. Ezt a sok illatos pármai ibolyát a Margótól kaptam...

(*Kállay Margit.*)

A *Margó*. Mialatt a filigrán nagynő elszórakoztat a kedves mondókájával, *Margó* a másik szobában a pianínó előtt ül és a Bohémek partitúráját játsza és hozzá Mimi gyönyörű áriát éneklí sajátosan csengő, acélos, töretlen hangján. Ondulált hajja, finom, szép feje bemosolyog a tükörből a szomszéd szobába, a beszélgetőkhez.

— Kedves Szamosi (mert csak így hívják őt a színháznál a biztos szép jövő reményében), az Ön véleményét is magammal akarom vinni...

Kállay Margit felkel, kiegyenesedik. Erzi a pere ünnepélyes voltát. Nagyobb a lámpaláza, mint az első debünél. De a naíva segíti: „Ne félj, Margó, hiszen úgy sincs véleményed!”...

De bizony van neki. Hátraszegi a fejét és utánozhatatlan negédességgel sorakoztatja a szavakat:

„A színügyi bizottságra szükség van, ha a színészek dolgát pártolja. Hiszen az, ha a bizottság jó a színészekhez, éppen nem jelenti azt, hogy rosszul intézi a város érdekeit. A színész olyan halás minden jó szóért. Hát még, ha nem a szemébe mondják, hanem róla, a háta mögött, vagy éppen ott, ahol az életét is segítik vele. Én azokat szeretem, a kiket a Teró mondott, de mégis a legjobban *Wimmert*, az egyedülít, akivel már beszéltem. Rokonszenves, kedves, bátor úriember.

Mindig és l'art pour l'art gavallér. Igazán nem értem, hogy miért bántották?”

Ime, hát nem megbecsülendő, komoly vélemény ez?

Szívélyes kézesókkal váltunk a két finom noviciától, akiknek olyan a lakása, mintba jó polgári család leányosztálya volna. Világos butorok, nippék, fényképek, virágok, édességek. És mennyi hit, fiatalság, pályaszeretet van ezekben a kedves fiatalokban!

(A többiek.)

Ez a cím ne sértsen senkit. Azokat foglalja egybe, akiket tudósítónk a mai napon nem tudott megtalálni. Hogy hol voltak, hogy hol voltak? Az bizonyos, hogy valahol voltak. *Szohner Olga*, a színháznak kétségtelenül legkiválóbb konferansziérje valami nagy zsurban volt, *Nagy Aranka* gyengélkedett, nem fogadhatott bennünket, *Körmendi Ilona* játszott, korán elsielt hazulról, *Harmath Zseni* nem volt otthon és *Antal Erzsébet* Bizonyára Ujszegedre kocsizott ki.

Kár, hogy itt nem sorakozhatnak a véleményükkel. De hát lehet-e kétséges a fentiek után, hogy mi az ő véleményük a kedves, jó öreg színügyi bizottságról?

## Március 15.

— A szegedi ünnepek. —

(*Saját tudósítónktól.*) Ma ünnepelte meg Szeged város polgársága március tizenötödikét, a szabadság ünnepét. Kétségtelen ugyan, hogy március tizenötödikének évtizedeken át tartott hangos ünneplése politikai célokat szolgált és szolgál még ma is, elég helytelenül. Pedig hát mindenféleképpen van ez olyan fontos és emlékeztető nap a magyar történelemben, hogy kikapcsolva minden politikát, pusztán nemzeti ünnepé válhasson. Ezt azonban sohasem engedték azok, akiknek nagy szükségük volt hangzatos frázisokra és mártír köppenyre.

Igy van ez még most is. És, hogy a mai ünneplés olyan nagyon vérszegény, olyan hatalmas szűkkörű és olyan rettenetesen álpátosszal telt volt, ennek nagy részben a fenti dolog az oka. Mert az igazi magyar embert szálnalmas érzés fogta el ma délelőtt, amikor a Kossuth-szobor előtt megállt „ünneplni”. A „Szeged népe, nemzetem büszkesége” nem nagyon tolongott a szobor körül. Alig volt ott kétszáz ember s akik ott voltak, azok is csak úgy séta közben felelték ott magukat, szórakozottan mondva:

— Ja, március tizenötödike van ma!

Akik meg direkt az ünnepély kedvéért jelentek meg, azok nyíltan hangoztatták, különösen a hölgyek, hogy *Virányi Sándort* akarják hallani, mint szavalóját a „Talpra magyar”-t. Sok örömrük ugyan ebben se lehetett, mert *Virányi* bár igen elegáns zsakettba öltözött a nemzeti ünnep alkalmából, anynyi fáradságot sem vett, hogy a verset is megtanulja, meg szavalni is megtanuljon.

A Kossuth-szobor előtti ünnepség délelőtt 11 órakor kezdődött. Ekkor vonult a szobor elé a belvárosi Szent Demeter templomból az ünnepi menet öt szegedi 48-as honvéddel az élén. A menetben, a szegedi függetlenségi pártok képviselőitében részt vett *Kelemen Béla* országgyűlési képviselő, továbbá *Kószó István* és *Becsey Károly dr.*

A dalárda *König Péter* karnagy dirigálása mellett elénekelt a himnusz, majd *Virányi Sándor*, a szegedi színház tagja elszavalta a „Talpra magyar”-t. *Virányi* után *Tóth Imre dr.* az ünnepi szónok következett, aki lelkes beszéd keretében emlékezett meg az 1848–49-iki nagy időkről. *Gruber András* városi számtiszt egy melodrámat szavalt. Ezután egy 48-as vitéz, a kilencven esztendőes *Debreczeni Ignác*, a nyugalmazott városi vármellenőr tartott tüzes beszédet a régi diésőségről. A beszédek és szavalások elhang-

zása után, a dalárda éneke fejezte be az ünnepélyt.

A *Szegedi Katolikus Kör* délután 6 órakor tartotta meg március 15-iki ünnepélyét. Az ünnepség, amelyen nagy számú közönség vett részt, a következőképpen folyt le:

*Naszády Géza* tanítóképezdei zenetanár vezetésével a tanítóképző énekkara elénekelt a Himnusz. A megnyitóének után *Peidl Imre* főgimnáziumi tanár ünnepi beszéde következett. A szónok a márciusi megemlékezések fontosságát fejtegette nagy tetszés mellett. Majd *Gruber András* elszavalta a „Talpra magyar”-t, lelkes szónoklatával nagy hatást keltve. A szép ünnepélyt a „Szózat” eléneklése fejezte be, amely szintén *Naszády* vezetésével a képezdei énekkar énekelt.

A *Szegedi Tisztviselők Otthona* este 10 órakor tartotta meg ünnepélyét a Kassá Vígadó Otthon termében. Az ünnepélyt a Himnusz nyitotta meg. Utána az ünnepi beszéd következett, amelyet *Kengyel János* tartott. A magas színvonalú, páthosszal telt szónoklat a közönség lelkes éljenzésével ért véget. Ezután a dalárda Erdélyi „Talpra magyar”-ját énekelte, mintán *Balogh Gyula* „A vén cigány” és a „Kossuth sirja” című költeményeket szavalta el frenetikus tapsot aratva. A két költemény betétszámait *Borsos Endre* énekelte. Végül a Szózat következett, amelynek elhangzása után az egybegyűlt szépszámmú közönség tánemulatságot rendezett. A tánc reggelig tartott.

A SZEGEDI MUNKAPÁRT MÁRCIUSA.

Komoly hazafisággal, méltóságteljesen ünnepelte a szegedi nemzeti munkapárt március tizenötödikét. Hagyományaihoz híven mellőzött minden hangzatoságot, tulkiabálást és az ál-hazafiság frázisait, de annál inkább demonstrált számbelileg a szabadságharc évfordulójának megünneplésében. Este nyolc órakor társasvacsora keretében ülte meg a történelmi napot, amelynek emlékére a szegedi munkapárt tagjai a Baross-vendéglőben gyűltek össze imponáló számban. Több száz teríték sorakozott a fehér-asztalon, amelynek a középső részén *Lázár György dr.* polgármester, a tanács tagjai, továbbá *Rósa Izsó dr.*, a munkapárt elnöke és *Jászai Géza c.* püspök, a párt alelnöke és más előkelőségek foglaltak helyet. A vacsora előtt kézzel-kézre járt *Gerliczy Ferenc* bárónak, Szeged első kerülete országgyűlési képviselőjének közvetlen hangú távirata, amely *Jászai Géza* címére így szól:

— Deszkre címzett, ide továbbított levelet ma vettem s így fizikai lehetetlenség, a mai estére meghívásodnak eleget tenni. De gondolatban lángoló hazafiúi szeretetem az én kedves Szegedemen időz, reája és édes hazánkra áldást, boldogulást kívánva, hazafiúi üdvözléssel

*Gerliczy*, képviselő.

A második fogás után *Thomy József* református lelkész mondott mély tartalmú, szép szárnyalású emlékbeszédet március tizenötödikéről, amelyet nagy figyelemmel hallgattak végig a párt tagjai. Beszéde során a nevezetes nap nagy mozzanatait idézte föl, majd azt mondotta, hogy az igazi hazaszeretethez való tömörülés az alapja a nemzet boldogulásának. Beszéde végén lelkesen tapsolták az ünnep szónokát, azután még hosszú ideig időzött együtt a társaság kellemes, vidám hangulatban.

## Kopny Gyula

Auer-fény világítási- és jókarbantartási vállalat.

Szeged, Kossuth Lajos-sugárút 1. szám.

Csillárok, gázfűzők és mindennemű gázfelszerelési cikkek raktára

Telefon 488.

Telefon 488.